Hotărârea Curții (Camera a treia) din 21 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Corte di Appello di Torino – Italia) – Petronas Lubricants Italy SpA/Livio Guida

(Cauza C-1/17) ([1])

[Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Regulamentul (CE) nr. 44/2001 – Competența în materia contractelor individuale de muncă – Articolul 20 alineatul (2) – Angajator acționat în justiție în fața instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia are domiciliul – Cerere reconvențională formulată de angajator – Stabilirea instanței competente]

(2018/C 285/09)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte di Appello di Torino

Părțile din procedura principală

Apelantă: Petronas Lubricants Italy SpA

Intimat: Livio Guida

Dispozitivul

Articolul 20 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, acesta conferă angajatorului dreptul de a introduce în fața instanței sesizate în mod legal cu cererea principală formulată de un angajat o cerere reconvențională întemeiată pe un contract de cesiune de creanță încheiat, între angajator și titularul inițial al creanței, la o dată ulterioară introducerii acestei cereri principale.

([1]) JO C 112, 10.4.2017.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 21 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Kammergericht Berlin – Germania) – procedura inițiată de Vincent Pierre Oberle

(Cauza C-20/17) ([1])

[Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Regulamentul (UE) nr. 650/2012 – Articolul 4 – Competența generală a unei instanțe judecătorești dintr-un stat membru de a hotărî cu privire la succesiune în ansamblul său – Reglementare națională care guvernează competența internațională în materia întocmirii certificatelor naționale de moștenitor – Certificatul european de moștenitor]

(2018/C 285/10)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Kammergericht Berlin

Părțile din procedura principală

Reclamant: Vincent Pierre Oberle

Dispozitivul

Articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 650/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și acceptarea și executarea actelor autentice în materie de succesiuni și privind crearea unui certificat european de moștenitor trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că, deși defunctul nu își avea reședința obișnuită în acest stat membru în momentul decesului, instanțele din acest din urmă stat rămân competente să elibereze certificate naționale de moștenitor, în cadrul unei succesiuni cu elemente de extraneitate, atunci când unele bunuri succesorale sunt situate pe teritoriul statului membru menționat sau dacă defunctul avea cetățenia aceluiași stat membru.

([1]) JO C 112, 10.4.2017.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 20 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Vilniaus apygardos administracinis teismas – Lituania) – UAB „Enteco Baltic"/Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Cauza C-108/17) ([1])

[Trimitere preliminară – Taxa pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Articolul 143 alineatul (1) litera (d) și articolul 143 alineatul (2) – Scutiri de TVA la import – Import urmat de o livrare intracomunitară – Condiții – Dovada expedierii sau a transportului bunurilor către un alt stat membru – Transport în regim suspensiv de accize – Transfer al dreptului de a dispune de bunuri către cumpărător – Fraudă fiscală – Inexistența unei obligații a autorității competente de a ajuta persoana impozabilă să colecteze informațiile necesare pentru a dovedi îndeplinirea condițiilor scutirii]

(2018/C 285/11)

Limba de procedură: lituaniana

Instanța de trimitere

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Părțile din procedura principală

Reclamantă: UAB „Enteco Baltic"

Pârât: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Dispozitivul

1) *Articolul 143 alineatul (1) litera (d) și articolul 143 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/69/CE a Consiliului din 25 iunie 2009, trebuie să fie interpretate în sensul că se opun ca autoritățile competente ale unui stat membru să refuze scutirea de taxa pe valoarea adăugată la import pentru simplul motiv că, în urma unei schimbări a circumstanțelor care a intervenit ulterior importului, produsele în discuție au fost livrate unei alte persoane impozabile decât cea al cărei număr de identificare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată era indicat în declarația de import, deși importatorul a comunicat toate informațiile referitoare la identitatea noului cumpărător autorităților competente ale statului membru de import, cu condiția să se demonstreze că sunt efectiv întrunite condițiile de fond pentru scutirea livrării intracomunitare subsecvente.*